

Sygn. akt I C 86/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2015 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Eliza Skotnicka

Protokolant Magda Biernat

po rozpoznaniu w dniu 15 września 2015 roku w Kłodzku

na rozprawie

sprawy z powództwa J. G.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w S.

o zapłatę kwoty 8000 zł i ustalenie

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w S. na rzecz powoda J. G. kwotę 8000 zł (osiem tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 kwietnia 2013 roku,

II. ustala odpowiedzialność strony pozwanej na przyszłość za skutki wypadku komunikacyjnego, któremu uległ powód w dniu (...) roku,

III. dalej idące powództwo w części dotyczącej odsetek oddala,

IV. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2317 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania,

V. nakazuje stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 615 zł tytułem wydatków tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa.

Powód J. G. domagał się zasądzenia od strony pozwanej kwoty 8.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 9 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za skutki wypadku, jakiemu uległ powód oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w dniu (...) roku w miejscowości W., miał miejsce wypadek komunikacyjny, w którym udział brała sprawczyni zdarzenia M. W. (1), kierująca samochodem marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) oraz powód będący pasażerem tego samochodu. Kierująca O. (...) nie zachowała szczególnej ostrożności, wpadła w poślizg i uderzyła w betonowy słup. Samochód osobowy marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej. W wyniku przedmiotowego zdarzenia powód doznał urazu głowy, skręcenia i naderwania odcinka szyjnego kręgosłupa oraz urazu kręgosłupa lędźwiowego, stłuczenia klatki piersiowej, stłuczenia prawej kończyny, szeregu sińców oraz ogólnych potłuczeń całego ciała. W związku z wypadkiem powód podlegał leczeniu na Izbie Przyjęć (...) w K., a następnie w S. w K., S.[? 00:10:53.158]

(...) w K., w Zespole (...) w K., w gabinecie M. N. w K. oraz w gabinecie ortopedy traumatologa T. M. w K.. Pełnomocnik powoda w dniu 22 marca 2013 roku zgłosił roszczenie do pozwanego, który był odpowiedzialny gwarancyjnie za szkodę. Pozwany decyzją z dnia 2 kwietnia 2013 roku wypłacił na rzecz powoda kwotę zadośćuczynienia w wysokości

1.000 złotych. W dniu 28 sierpnia 2013 roku pełnomocnik powoda wystosował do pozwanego odwołanie od decyzji, z wnioskiem o wydanie orzeczenia lekarskiego oraz wypłatę dalszej części zadośćuczynienia oraz zwrotu kosztów leczenia. Decyzją z dnia 10 września 2013 roku pozwany podtrzymał swoje stanowisko w sprawie. W dniu 17 września 2013 roku pełnomocnik powoda wezwał pozwanego do zapłaty dalszej części zadośćuczynienia na rzecz powoda w kwocie 8.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 9 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty. Pozwany decyzją z dnia 14 października 2013 roku dopłacił na rzecz powoda kwotę zadośćuczynienia w wysokości 800 złotych. Zdaniem powoda wypłacone dotychczas zadośćuczynienie nie spełniło swojej podstawowej funkcji kompensacyjnej. W związku, z czym powództwo jest w pełni uzasadnione. Strona pozwana (...) SAz siedzibą w S., w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Strona pozwana przyznała, że ponosi co do zasady za skutki wypadku komunikacyjnego, jakiemu uległ powód. Jednakże zarzuciła, że uwzględniając obrażenia i skutki wypadku dla życia i zdrowia powoda wypłacone dotychczas kwota zadośćuczynienia w kwocie 1.800 złotych rekompensuje w pełni cierpienia fizyczne i psychiczne, jakich doznał powód w związku z wypadkiem. Z tego też względu strona pozwana zarzuciła, że spełniła swoje świadczenie odszkodowawcze i kwestionuje wysokość zadośćuczynienia dochodzonego pozwem jako nieadekwatnego do rozmiaru doznanej przez powoda krzywdy. Bezsporne między stronami było, że strona pozwana ponosi odpowiedzialność za skutki zdarzenia zaistniałego w dniu (...)roku w miejscowości W., w którym uczestniczył pojazd marki O. (...)o numerze rejestracyjnym (...), ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...). Bezspornym między stronami było również, że strona pozwana w postępowaniu likwidacyjnym wypłaciła na rzecz powoda zadośćuczynienie w łącznej kwocie 1.800 złotych. Sąd ustalił ponadto następujący stan faktyczny. Powód J. G.w dniu (...)roku był pasażerem pojazdu kierowanym przez M. W. (2), która dowoziła pracowników z miejscowości S.do P.. Do wypadku komunikacyjnego z udziałem powoda, doszło w miejscowości W., na skutek nie zachowania należytej ostrożności przez kierującą pojazdem, która wpadła w poślizg i uderzyła w betonowy słup. Na skutek tego zdarzenia powód doznał urazu ciała, w tym między innymi urazu kręgosłupa szyjnego. Bezpośrednio po zdarzeniu powód był w szoku, nie odczuwał dolegliwości. Z miejsca zdarzenia zabrał go jego ojciec. Na miejsce nie była wzywana ani policja ani karetka pogotowia. Powód dopiero wczesnym ranem zaczął odczuwać bardzo silny ból karku. Następnego dnia o godzinie 14:00 miał jechać do pracy, jednak do pracy tej się nie zgłosił i udał się do przychodni z powodu narastającego bólu karku i głowy. Powodowi wykonano badania, niezbędne prześwietlenia, został skierowany do szpitala na obserwację. W związku z tym zdarzeniem rozpoczął leczenie specjalistyczne u neurologa i ortopedy oraz korzystał z zabiegów rehabilitacyjnych. Czas leczenia powoda trwał około 3 miesięcy i powód do chwili obecnej odczuwa skutki wypadku, jakiemu uległ w dniu (...)roku. Między innymi powód do chwili obecnej odczuwa mrowienie, drętwienie kończyn górnych, a także ma często zawroty głowy i bóle głowy. Powód w chwili wypadku miał (...)lat. Nie miał żadnych problemów zdrowotnych, regularnie uczęszczał na siłownię. Od czasu wypadku powód nie może wykonywać żadnych ćwiczeń wysiłkowych, z uwagi na lęk przed koniecznością dojazdów do pracy zmienił pracodawcę i obecnie pracuje u innego pracodawcy. Dowód przesłuchanie powoda karta 62 i od. W badaniu ortopedycznym u powoda J. G., rozpoznano stan po skręceniu kręgosłupa szyjnego z uszkodzeniem aparatu więzadłowo-torebkowego. Procentowy uszczerbek na zdrowiu ustalono według Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku, Dziennik Ustaw numer 234 z dnia 28 grudnia 2002 roku. Według pozycji 89 A 4 procent. Procentowy długotrwały uszczerbek na zdrowiu powoda wynosi 4 procent. Z punktu widzenia ortopedycznego stan narządu ruchu, wynik badań dodatkowych, długotrwały uszczerbek na zdrowiu powoda związany ze zdarzeniem z dnia (...)roku wynosi 4 procent. W wyniku wypadku komunikacyjnego powód doznał urazu przede wszystkim kręgosłupa szyjnego. Należy podkreślić, że kręgosłup jest częścią szkieletu stanowiącą główną oś całego ciała. Uszkodzenie tej podstawy ciała wiąże się z rozmaitego rodzaju dolegliwościami, w zależności od odcinka kręgosłupa, w którym uraz nastąpił. Z uwagi na specyfikę jego budowy najbardziej kłopotliwe są urazy kręgów szyjnych i wywołują, bowiem uciążliwe skutki w postaci dokuczliwych bólów głowy oraz drętwienia kończyn. Nawet niewielkie i z pozoru niegroźne urazy w tych odcinkach kręgosłupa mogą powodować w przyszłości pogłębienie się dolegliwości bólowych oraz zwiększoną podatność na zwyrodnienia. Siły, jakie działają na ciała pasażerów podczas kolizji drogowych są bardzo duże. Nawet w przypadku niegroźnych stłuczek w związku z tymi ich następstwami są występujące zwykle pourazowe bóle kręgosłupa szyjnego z ograniczeniem ruchomości biernej i czynnej. W wypadkach komunikacyjnych zawsze dochodzi

do obrażeń odcinka szyjnego kręgosłupa, co jest związane z dużą masą głowy, średnio około 5 kilogramów usadowionej na słabszym rusztowaniu kostno-więzadłowo-mięśniowym, czyli szyi. Dlatego zawsze powinno być zastosowane odciążenie kręgosłupa szyjnego kołnierzem ortopedycznym. Okres takiego odciążenia powinien wynosić 3 tygodnie. Jest to minimalny czas, który umożliwia ewentualne wygojenie uszkodzonych tkanek miękkich. Brak unieruchomienia stabilizującego odcinek szyjny kręgosłupa lub zbyt krótki czas jego stosowania powoduje, że wysoko wyspecjalizowana i wartościowa tkanka mięśniowa, czy więzadłowa zastępowana jest tkanką, niepełnowartościową doprowadzając w konsekwencji do utraty kurczliwości i wytrzymałości. Polepszenie utraconej sprawności narządu ruchu kręgosłupa szyjnego wymaga długiego i w miarę wcześnie rozpoczętego leczenia usprawniającego. Nie rzadko jednak poprawa jest tylko częściowa. W dużym odsetku u chorych pozostają znaczne ograniczenia ruchomości, a z biegiem lat uszkodzony narząd, czy staw ulega zmianom zwyrodnieniowym. Dowód opinia biegłego ortopedy doktora nauk medycznych M. J. karta 87 do 89. U powoda J.G. w badaniu neurologicznym, po analizie dokumentacji zawartej w aktach, przeprowadzonym wywiadzie chorobowym i ocenie aktualnego stanu przedmiotowego, stwierdzono schorzenia w postaci stanu po przebyłym urazie skrętnym odcinka szyjnego kręgosłupa. W obecnym stanie zdrowia powoda uszczerbek na jego zdrowiu w związku z wypadkiem z dnia (...) roku wynosi 2 procent trwałego uszczerbku na zdrowiu, zgodnie z pozycją 94 A, w związku z paragrafem 8 ustęp 3 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku. W zdarzeniu komunikacyjnym z dnia (...) roku powód doznał typowego urazu z mechanizmu smagnięcia bicia. To znaczy na skutek nagłego ruchu głową przy zderzeniu, kręgosłup szyjny wykonał gwałtowny ruch w stronę uderzenia i zaraz potem w przeciwną. Przy nie zbyt znacznych siłach działających w tego typu stłuczkach, gdy nie dochodzi do złamań kręgu, wyładowują się one na aparacie mięśniowo-więzadłowym kręgosłupa szyjnego. Uraz taki określany jest również jako uraz przyspieszeniowo-opóźnieniowy. Uraz ten może wywoływać zarówno uszkodzenie struktur kręgosłupa, jak i może zaburzać funkcjonowanie układu nerwowego. Uszkodzenie może dotyczyć układu kostnego, jak i tkanek miękkich. Postępowanie w takich przypadkach polega na czasowym odciążeniu kręgosłupa szyjnego przez stosowanie kołnierza ortopedycznego, a następnie zaleca się zabiegi fizyko-rehabilitacyjne. Powód przebył już leczenie rehabilitacyjne, nosił kołnierz ortopedyczny oraz odbył konsultacje specjalistyczne. W prawdzie powód doznał trwałego odkształcenia kręgosłupa pod postacią zniesienia fizjologicznej lągozy szyjnej, to biorąc pod uwagę stan kliniczny powoda w chwili badania, nie znaczne ograniczenie ruchomości kręgosłupa szyjnego, niewielka tkliwość palpacyjna oraz brak objawów korzeniowych z kończyn dolnych i górnych, ustalono 2 procent trwałego uszczerbku na zdrowiu powoda z pozycji J 94 A w związku z paragrafem 8 ustęp 3 załącznika do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 2002 roku, zmniejszając arbitralnie ustaloną wysokość uszczerbku z 5 procent do 2 procent. Przed zdarzeniem powód był aktywny fizycznie, chodził na siłownię. Z powodu odczuwanych dolegliwości bólowych ze strony odcinka szyjnego kręgosłupa, powód musiał ograniczyć wykonywanie ćwiczeń siłowych. Rokowania, co do stanu zdrowia na przyszłość powoda są pomyślne. Nie można natomiast wykluczyć, iż przebyty uraz może w przyszłości wpłynąć w nieznaczny sposób na przyspieszenie rozwoju zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa. Z pośród wielu przyczyn wywołujących wtórną chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa to właśnie urazy stanowią największą i najważniejszą grupę przyczyn inicjujących jej powstanie i rozwój. Ograniczenie i spowolnienie rozwoju choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa zależy od ograniczenia, czy modyfikacji czynników wyzwalających lub w późniejszym okresie nasilających proces zwyrodnieniowych. Dotyczy to zaleceń związanych z codzienną aktywnością powoda. Postępowanie powinno być wieloczynnikowe, dostosowane do stopnia zaawansowania schorzenia i powinno obejmować rehabilitację, ćwiczenia poprawiające ruchomość stawów, ćwiczenia wzmacniające siłę mięśniową, używanie sprzętów pomocniczych, czy też leczenie uzdrowiskowe. W razie narastania objawów leczenie uzupełniane jest o środki farmakologiczne. Dowód, opinia biegłej z zakresu neurologii A. D., karta 102-104 akt. W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył, co następuje. Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości. W przedmiotowej sprawie poza sporem było między innymi zaistnienie w dniu (...) roku wypadku komunikacyjnego, w którym powód doznał obrażeń ciała. Bezsporna była również zasada odpowiedzialności strony pozwanej. Strona pozwana przyznała powodowi zadośćuczynienie w postępowaniu likwidacyjnym w łącznej wysokości 1.800 złotych. Pozwana kwestionowała zasadność dalszych roszczeń powoda w tym zakresie. Spór między stronami dotyczył, więc ustalenia wysokości należnego powodowi zadośćuczynienia adekwatnego do skutków przedmiotowego zdarzenia dla jego życia i zdrowia oraz stopnia trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu powoda pozostającego w związku przyczynowym z tym zdarzeniem. Koniecznym było również ustalenie rokowań na przyszłość powoda i w tym kontekście zasadności powództwa o ustalenie odpowiedzialności na przyszłość

strony pozwanej. Obowiązujące przepisy prawa ubezpieczeniowego przewidują zasadę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. W dniu 1 stycznia 2004 roku weszła w życie ustawa z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, ubezpieczeniowym funduszu gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Dz.U numer 124 pozycja 1152 ze zmianami, dalej, jako uoc. Zgodnie z treścią artykułu 822 Kodeksu cywilnego przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej Zakład (...)zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający, albo osoba na rzecz, której została zawarta umowa ubezpieczenia. Podstawą odpowiedzialności ubezpieczyciela jest ustalenie odpowiedzialności sprawcy szkody zgodnie z ogólnymi zasadami odpowiedzialności za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym. Przewidziana w artykule 436 paragraf 1 Kodeksu cywilnego w związku z artykułem 435 Kodeksu cywilnego odpowiedzialność samoistnego posiadacza pojazdu mechanicznego za szkody na osobie lub mieniu wywołane przez ruch tego pojazdu opiera się na zasadzie ryzyka. W przedmiotowej sprawie fakt zaistnienia wypadku ubezpieczeniowego implikujący odpowiedzialność ubezpieczyciela był poza sporem. Jak już wskazano strona pozwana nie kwestionowała swojej odpowiedzialności za szkodę wywołaną zdarzeniem drogowym z dnia (...)roku. W ocenie Sądu ustalenie stopnia doznanego uszczerbku na zdrowiu powoda pozostającego w związku przyczynowym z wypadkiem z dnia (...)roku wymagało wiadomości specjalnych z zakresu medycyny. Wobec tego Sąd na podstawie artykułu 278 Kodeksu postępowania cywilnego dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu ortopedii oraz neurologii. Sąd w całej rozciągłości podzielił wnioski wydanej w sprawie opinii biegłych sądowych. Biegli ci wyjaśnili zarówno zasady poczynionych ustaleń i ich podstawy, wskazali również, które czynniki miały wpływ na ustalone zakresy uszczerbku na zdrowiu. Należy przede wszystkim podkreślić, że obie opinie wydane przez biegłych z zakresu neurologii i ortopedii nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania. W związku z tym należy wskazać, że biegli z zakresu ortopedii i neurologii ustalili u powoda łącznie 6 procent uszczerbku na zdrowiu, w tym 4 procent długotrwałego uszczerbku na zdrowiu i 2 procent trwałego uszczerbku na zdrowiu powoda. Opinie biegłych sądowych są w ocenie Sądu rzetelne, wykonane w oparciu o zgromadzoną dokumentację medyczną powoda, a ponad to po przeprowadzeniu wywiadu chorobowego oraz badań ortopedycznego i neurologicznego. Biegli w swoich opiniach wyjaśnili, zarówno metodę ustalania stopnia uszczerbku na zdrowiu, jak też czynniki i stwierdzone urazy, które miały wpływ na ocenę stanu zdrowia poszkodowanego oraz rokowań na przyszłość. Opinię wyżej wskazanych biegłych dodatkowo wskazały, jaki wpływ doznane urazy przez powoda miały, mają na jego codzienne funkcjonowanie i dotychczas wykonywane czynności życia codziennego. Zgodnie z artykułem 444 paragraf 1 Kodeksu cywilnego w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Według, zaś artykułu 445 paragraf 1 Kodeksu cywilnego odwołującego się do wypadków wskazanych w artykule 444 Kodeksu cywilnego w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia Sąd może także przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Pojęcie sumy odpowiedniej użyte w artykule 445 paragraf 1 Kodeksu cywilnego w istocie ma charakter nieokreślony. Niemniej jednak w judykaturze wskazane są kryteria, którymi należy się kierować przy ustaleniu wysokości zadośćuczynienia. Zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny. Wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być odpowiednia, w tym znaczeniu, że powinna być przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego utrzymana w rozsądnych granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Zdaniem Sądu podstawą rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie powinien być zakres doznanych przez powoda obrażeń, rozmiar bólu, czas trwania leczenia oraz stopień ustalonego długotrwałego, bądź też trwałego uszczerbku na jego zdrowiu. W przedmiotowej sprawie powód domagał się zasądzenia zadośćuczynienia za doznane krzywdy i cierpienia w wysokości 8.000 złotych. Jednocześnie domagał się ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej za skutki tego wypadku na przyszłość. Biorąc pod uwagę poczynione wyżej rozważania, co, do skutków przedmiotowego zdarzenia dla zdrowia powoda, stopnia stwierdzonego uszczerbku na jego zdrowiu oraz rokowań na przyszłość Sąd uznał, że zgłoszone roszczenie z tytułu zadośćuczynienia podlegało uwzględnieniu w całości w części dotyczącej roszczenia głównego. W ocenie Sądu skutki wypadku, fakt, że powód doznał długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w czterech procentach i trwałego uszczerbku na zdrowiu w dwóch procentach, a przede wszystkim fakt, że przez ponad 2 lata powód nadal odczuwa dolegliwości bólowe i ograniczenia w wykonywaniu prac wysiłkowych, zadośćuczynienie w łącznej wysokości 9.800 złotych, w tym 1.800 złotych wypłacone

w postępowaniu likwidacyjnym jest odpowiednie i powinno zrekompensować powodowi doznane cierpienia. Sąd ustalając wysokość należnego zadośćuczynienia wziął przede wszystkim pod uwagę fakt, że powód w chwili zdarzenia był bardzo młodym człowiekiem, w pełni sprawnym. Nie miał żadnych dolegliwości bólowych. Był mężczyzną w wieku dwudziestu jeden lat, który prowadził aktywne życie, zarówno zawodowe, jak i sportowe. Powód regularnie uczęszczał na siłownię, ćwiczył. W wyniku tego wypadku powód zmuszony był do podjęcia długotrwałego uciążliwego dla tak młodego człowieka leczenia, rehabilitacji, trwającego wiele miesięcy, ograniczeń związanych z podejmowaniem wysiłku i kontynuowaniem swoich zainteresowań. Niezależnie od tego powód z uwagi na obciążające go lęki związane z dojeżdżaniem do pracy samochodem ze sprawcą wypadku zmuszony był zmienić swoje miejsce pracy. Te wszystkie okoliczności, zdaniem Sądu, przemawiają za przyznaniem powodowi dalszego zadośćuczynienia w wysokości dochodzonej niniejszym pozwem, to jest w kwocie 8.000 złotych. Zdaniem Sądu w okolicznościach faktycznych tej sprawy roszczenie to jest w pełni uzasadnione i odpowiednie do rozmiaru krzywdy, jakiej doznał powód w związku z wypadkiem z dnia (...) roku. Jednocześnie Sąd orzekł o należnych odsetkach ustawowych od zgłoszonego roszczenia w oparciu o artykuł 481 paragraf 1 Kodeksu cywilnego i 445 Kodeksu cywilnego, a także mając na uwadze treść artykułu 14 paragraf 1 uoc w myśl, którego Zakład (...) wypłaca odszkodowanie w terminie trzydziestu dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Powód w piśmie z dnia 22 marca 2013 roku zgłosił stronie pozwanej szkodę domagając się jednocześnie wypłaty zadośćuczynienia w wysokości 15.000 złotych. Mając na uwadze powołany wyżej przepis artykułu 14 paragraf 1 uoc należy wskazać, że przy uwzględnieniu zwyczajowego terminu siedmiu dni na doręczenie korespondencji można przyjąć, że szkoda zgłoszona została najpóźniej w dniu 29 marca 2013 roku. Z tego też względu mając na uwadze termin wymagalności roszczenia wynoszący 30 dni należało przyjąć, że roszczenie o wypłatę zadośćuczynienia było wymagalne w dniu 29 kwietnia 2013 roku. Stąd też strona pozwana pozostawała w opóźnieniu w wypłacie tego świadczenia od dnia 30 kwietnia 2013 roku. Zdaniem Sądu dalej idące żądanie w przedmiocie odsetek było nieuzasadnione. Podkreślić przy tym należy, że wypłata przez ubezpieczyciela zadośćuczynienia przed upływem ustalonego w ustawie terminu trzydziestodniowego nie może wpływać na skrócenie terminu na spełnienie świadczenia, nie może pogarszać sytuacji zobowiązanego Zakładu (...). Z tego też względu należało przyjąć wymagalność roszczenia z upływem trzydziestu dni od dnia zgłoszenia szkody. Sąd uznał także za uzasadnione żądanie ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość za skutki wypadku z dnia (...) roku. W tej kwestii uchwała Sądu Najwyższego siedmiu sędziów z dnia 17 kwietnia 1970 roku III CZP 34/69 stanowiła, że w sprawie o naprawienie szkody wynikłej z uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia zasądzenie świadczenia odszkodowawczego nie wyłącza ustalenia w sentencji wyroku odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości z tego samego zdarzenia. Stanowisko to zachowało aktualność pod rządem nowej treści artykułu 442(1) paragraf 3 Kodeksu cywilnego. Zgodnie, bowiem, z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2009 roku w sprawie III CZP 2/09 pod rządem artykułu 442(1) paragraf 3 Kodeksu cywilnego powód dochodzący naprawienia szkody na osobie może mieć interes prawny w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości. Nie ulega wątpliwości, że powód wskutek wypadku doznał bardzo dolegliwego i trudnego w leczeniu urazu kręgosłupa w odcinku szyjnym. Zgodnie z opinią biegłych z zakresu neurologii i ortopedii rokowania na przyszłość nie są w pełni pomyślne. Biegli, bowiem, wskazali, że dolegliwości bólowe mogą się nasilać, zwłaszcza przy zmianach pogodowych, przy niewielkim wysiłku fizycznym, a leczenie tychże urazów jest bardzo trudne i nie sposób w dniu dzisiejszym w pełni przewidzieć, jakie może, jakie mogą być dalsze konsekwencje tego urazu dla zmian zdrowotnych powoda. Z powodu przebytego urazu mogą się pojawić w przyszłości dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego połączone ze wzmocnionym napięciem mięśni karku ograniczające jego ruchomość. Ponadto powód wymaga, wymagać może w przyszłości podjęcia dalszego leczenia usprawniającego i ewentualnie dalszego leczenia rehabilitacyjnego. Mając te wszystkie okoliczności na uwadze Sąd przyjął, że powód wykazał interes prawny, o którym mowa w artykule 189 Kodeksu postępowania cywilnego w ustaleniu odpowiedzialności na przyszłość strony pozwanej za skutki przedmiotowego wypadku. O kosztach orzeczono zgodnie z artykułem 100 k.p.c. zdanie 1 i obciążono tymi kosztami w całości stronę pozwaną przyjmując, że powód uległ nieznacznie ze swoim żądaniem, bowiem, powództwo oddalono jedynie, co, do nieznacznej części roszczenia odsetkowego. Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.317 złotych, na którą to składała się kwota 400 złotych z tytułu opłaty sądowej uiszczonej od pozwu, 1.200 złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika procesowego, 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 700 złotych tytułem wyłożonych przez powoda w formie zaliczki wydatków związanych z wydaniem opinii przez biegłych. Jednocześnie na podstawie artykułu 13 ustęp 1

ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Dziennik Ustaw 2014 roku numer 1025 tekst jednolity Sąd obciążył stronę pozwaną obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Kłodzku wyłożoną tymczasowo kwotę 615 złotych na pokrycie wydatków związanych z wydaniem opinii przez biegłych sądowych, która została tymczasowo wyłożona przez Skarb Państwa